

rige, hvor, som det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgfreds (M. Nielsen) oplyste, en saadan Ordning er gennemført, har denne nemlig baaft megen Misfornøjelse, fordi Aflysningen af de reelle Privilegier har medført en Stigning i Medicinpriserne. Det er stet for at bringe Balance i Regnskabet mellem de Indtægter, der komme ind, og det, der skal benyttes til Amortisation af Apotekerprivilegiernes Aflysningssum. Det forekommer mig dog at være ganske meningsløst, at den Mand, der i Forvejen er trykket og plaget af Sygdom, yderligere skal trykkes ved gennem forhøjede Medicinpriser at yde Bidrag til Amortisationen af Apotekernes Aflysningssum. Jeg tror netop, at en Beholdelse af de reelle Privilegier vil have sin store Betydning. De komme nemlig ofte i Hænderne paa unge dygtige Mænd, der have Naad, Dyst og Evne til at gøre Anskaffelser, som Farmacien og Videnskaben i det hele peger paa. De personlige Privilegier tages derimod i Besiddelse af Mænd i en mere fremstreden Alder, hvis Opgave det uomtvistelig, faktisk maa være at faa et saa betydeligt Nettoudbytte ud af deres Forretninger som muligt. Og de ville selvfølgelig undgaa at foretage Bekostninger, ud over, hvad de med frelst Samvittighed kunne undlade.

Jeg skal ikke spille Tingets Tid yderligere med Betragtninger i saa Henseende, men tillade mig at omtale nogle enkelte Paragraffer i Lovforslaget, som ikke synes mig at være i Overensstemmelse med min Opfattelse, og som jeg derfor ikke kan give min Tilslutning. Jeg vil forsøge med mine Udtalelser at bearbejde Stemningen noget for at faa dem forandrede. Lovforslagets § 1 paabyder, at en Mand, forinden han kan faa et Privilegium, skal have arbejdet 5 Aar paa et Apotek, og for at det skal være rigtig suffisiant, paabydes det endog, at det skal være paa et dansk Apotek. Fagmænd, Farmaciens Udøvere, sympatisere ikke med denne Bestemmelse, og jeg for mit Vedkommende sympatiserer med Fagmændene. Nure Forholdene saaledes, at de unge Mennesker, naar de have taget den udvidede Præliminærsamen, kunne blive Elev paa et Apotek, og det er en ret lokkende Stilling i vor Tid, hvor det ikke er moderne at arbejde med Haanden, og hvor mange Haandværkere — for at tage min egen Stand — ikke finde det godt nok at sætte deres Sønner til et Haandværk, men foretrække at sætte dem til noget, der er i Familie enten direkte eller indirekte med Videnskaben. Det er da en smut Stilling for en Søn at blive Elev paa et

Apotek, især da det kan ske paa en saa let Maade, idet man maa erindre, at Sønnen ikke koster Forældrene noget nævneværdigt, efter at han er indtraadt som Elev paa Apoteket. At denne Stilling for det store Fler-tal kun levner en saare tarvelig Udbygning, tages der ikke Hensyn til i Ojeblikket; Sønderne komme dog i Familie med Videnskaben. Naar det unge Menneske har faaet Plads som Lærling paa et Apotek, faar han sit Ophold hos Apotekeren eller et klæffelig Ekvivalent derfor. Apotekeren er pligtig til at oplære ham saaledes, at han, naar Læretiden er ude, kan indstille sig til Eksamen, og blive examinatus pharmaciæ. Naar han saa vil tage Kandidatsamen, kan han faa Understøttelse fra Fondet for det farmaceutiske Studium. Det hele kan altsaa gaa Folkers let. I Fald man tror, at det gamle Forslag, som for har været fremme og nu kommer igen, at vedkommende skulde have artium, forinden de kunne komme paa Apoteket, vilde virke heldigt, kunde man gøre Tiden noget fortere, fra 3½—3 Aar. Saa kommer det næste Spørgsmaal. Jeg formoder, at den højt-ærede Minister, som har fremsat Forslaget, er klar derover, men jeg for min Part er det ikke. Kunde saa f. Eks. en saadan ung Mand aftjene sin Tjeneste i Servicetiden eller som exam. pharmaciæ, eller skal han aftjene noget af sin Tid som Kandidat? Der kan være dem, der mene, at det ikke kan være formaalstjenligt, at en ung Mand lige fra Eksamensbordet kan gaa hen og købe et Apotek, og det er i alt Fald ikke udelukket, hvis Paragraffen beholder sin nuværende Form. Det er imidlertid et Forhold, som jeg for min Part fuldstændigt mangler Evnen til at bedømme. Jeg skal derfor ikke udtale mig derom, men jeg vilde være den højt-ærede Minister meget taknemmelig, om han vilde besvare dette Spørgsmaal, om vedkommende, saaledes som Forslaget nu er, kan aftjene sin Tjeneste i Servicetiden eller skal arbejde noget af Tiden som Kandidat. Hvis man lægger noget mere Vægt paa de forskellige Eksaminer, kræver artium eller maaftke vanskelige Kandidatsamen noget, vilde man det ogsaa kunne gaa ned fra en 5-aarig Tjenestetid til en 3-aarig, som man har andre Steder. I alle andre borgerlige Erhverv er 25 Aar den Alder, hvori man plejer at naa til selvstændigt Erhverv, og hvis man her nærmede sig dette Tidspunkt saa meget som muligt og gik ned fra 5 til 3 Aar, vilde man endda overskride 25 Aars Alderen, idet man vilde komme op til en Alder paa ca. 28 Aar. Jeg kan ikke tænke mig, at dette er særlig nødvendig. Der er nu ogsaa et andet Spørgsmaal, som jeg paa